

imod, foreløbig at antage sin Forgængers Devise efter Krimkrigen: »*La Russie se recueille*».

Ildens, Vandets og Isens Genier.

af
Karl Gjellerup.

Brudstykke af »Det Livløses Geniers Kør«, første Afsnit af »Aander og Tider, et Rekviem over Charles Darwin« (under Pressen).

Ildens Genier.

I den blaanende Kjærne
af Flammen vi boer;
engang har vi glødet
den hele Jord.

Da var det en Jubel,
i Rummet den foer,
en luende Stjerne
med Kølilds Spor.

Men nu er den ældet
og kold! i dens Kjærne
som Klodens Ild-Sjæl
vor Mængde boer.

Vandenes Genier.

Men vi, der var blevne tilbage
af Urtaagens Flig, der rullede sig sammen
til Jordens Legem, med Sjæl af Flammen, —

vi, der midt i den varme-baarne
stedse bølge, lyse Em
fulgte vor Klode, ihvor den drog frem —

Vi sluttede os sammen; i langsomt Fald
paa trippende Draabefødder vi daled
og lagde os plat over Jorden og svaled
dens nylig storknede, sprukne Skal.

Vi dækked den med vore køle Lemmer
og klapped dens Sider med Bølge-Haand,
ved Vuggesange med mumlende Stemmer
vi lullede ind dens urolige Aand.

Og Ætheren bar
den straalende klar
ret som en funklende, skum-støbt Blære.
vi legende give Vinden at bære.

Men pludselig skar
det gennem vort Glar,
og op af de rædsels-skummende Vande
løfted et Fjeld sin stenede Pande.

Da steg af det blaanende,
blanke Dyb
kantet og ru
Landet, der skiller
os Sostre nu.
Men vi, der i Kilder
Stenmuren brod,
eller risle i Aaløb
fra Muldets Skjød,
eller spændes i Damme
af Klippernes Ramme, —
vi længes, vi lider
mod hine Tider
og drømme, vi atter
sejersstolt
forenede fatter
om Jordens Bold.

Isens Genier.

Og vi, Eders Brodre,
har bygget Paladser
i Syd og i Nord,
paa de rolige Pladser
af den svingende Jord.

Men engang fik vi Gamle
Lyst til at sees
og atter forsamle
om os vore Born,
den evige Snes
de ensomme Aander,
der sove hver paa sin Skyfjelds-Top.
Og saa brod vi op
med skridende Fønner,
med glidende Gletscher,
med Styr af Laviner,
med Jokel-Gny;
det skrued og knaged,
det buldrede og braged
som Sprængning af Miner,
en endeløs Torden
fra snehvid Sky.
Saa ejed vi Jorden;
dog mødtes vi ej:
Ækvator-Gjorden
standsede vor Vej.
Der maatte de alle
solstukne falde
i Lodrets-Branden.
Vi hilste hinanden
tvers over Ækvators
blaanende Sø,
hvor Fiskene maatte
af Trængsel dø,
og ud over Ørken,
hvis golde Rand
svaltes i Tørken
af iskoldt Vand.
Og atter vi traadte
tilbage vort Spor
til Polernes Slotte
i Syd og i Nord.
Der hvile vi nu,
medens Tidsaldre skifter,
og drømme den Alder
tilbage igjen,
da vi oved Bedrifter,
usete af Mænd,
da i Pandser-Krystaller
Jordkloden var lagt
og straaled mod Solen
vor Enevoldsmagt.

Slagne Folk.

Et efterladt Novellefragment

af
V. C. S. Topsøe.

(Fortsat.)

Syvende Kapitel.

Det blev tidligt Foraar det Aar efter en streng, men kort Vinter. Denne Overgang fra Kulde og skærende Blæst til mildt Veir med varmen Solskin og med saftig Grøde overalt i Naturen var farlig for Mange. Skjøre og skrøbelige Naturer, der havde holdt sig oppe under Vinterkuldens knugende Tryk og haarde Tag, overvældedes af denne Overgang, de kunde ikke følge med i den brusende Strøm af rigt Liv, som vældede ud i Naturen.

Gamle Baumann var kommen op og var i disse Uger atter begyndt at gaa paa sit Kontor og sysle med sit Arbejde. Men han kunde ikke rigtig vinde med, og »Luften var for stærk« — det var hans daglige Klage.

Nedenunder hos Onkel Morbroder havde det tidlige Foraar frit Kjørind. Den lille Lejlighed var fyldt med Sol fra Morgenstunden af, de grønne Planter i Vinduerne fraadsede i den, de holdt Sommer alt i Slutningen af April og gav ogsaa Stuerne et troværdigt Udseende af, at det virkelig var Sommer. Der duftede af Violer, og Bladplanterne vare saa svære, at de gav et helt grønt Skjær over Stuen.

Det var i denne Tid ret Noget for Eva at ligge paa den lave Sofa om Formiddagen, naar hun havde fri, og lege, hun var i Syden, medens hun saae paa Stikkene og Fotografierne af de skønne Kunstværker.

Onkel Morbroder saae hende altid med samme Glæde, men han var ikke rigtig sikker paa, om der ikke var noget Forandret ved hende. Hun mærkede godt, at han saae meget iagttagende paa hende, naar hun laa og drev derhenne. Det holdt hun ikke af, hun kunde ikke fordrage, at man saae paa hende. Og naar hun saa imellem spurgte: »hvad seer Du dog saadan paa mig for?« eller »hvad er der nu i Vejen?« eller noget Lignende, fik hun aldrig noget tydeligt Svar. Sagen var, at han ikke kunde give det, men blot havde en Fornemmelse af, at der var kommet noget Nyt og Forandret frem i hende, og at hun ikke saaledes som i tidligere Dage ganske udelt gav sig hen.

»Gamle Baumann seer daarlig ud,« sagde han en Dag til hende, da deres daglige Gjæst havde forladt dem og var listet ovenpaa.

»Saa — synes Du det?« svarede hun lidt forundret og saae paa Doren, den Gamle var gaaet ud af, ligesom hun vilde gjenkalde sig Indtrykket af ham fra det Sted, hvor han sidst havde staaet. »Han kommer sig nok, nu naar det bliver Foraar.« Og saa strakte hun sig igjen.

Den gamle Kobberstikker, der ret syntes at mærke, at Foraaret var ham for stærkt, rystede paa Hovedet.

Eva fik heller ikke Ret.

En Dag kom gamle Baumann hjem fra sit Kontor og sagde, at aldrig i sit Liv havde han følt sig saa træt eller troet, at han kunde blive det. Han trængte til at sove i hundrede Aar. Og det fik han Lov til.

Han gik tilsengs og blev liggende. Det var ham ikke muligt at staa op den næste Dag. Om Aftenen bankede han i Gulvet paa sin gamle Ven, et Par Timer efter at denne havde været deroppe. Det var begyndt at skumre, og man saae kun dunkelt hinandens Ansigt, men Kobberstikkeren saae dog strax, hvad det var for en Skygge, der havde lagt sig over den syge gamle Mand.

Baumann talte svagt, men forstaaeligt. »Det bliver hurtigere, end jeg troede,« sagde han. »Jeg troer, det bliver endnu iaften. Siig mig een Ting: De troer jo paa et Liv efter dette?«

»Saavist som Noget,« svarede Holm; der var saa mørkt i Stuen, at man ikke kunde se hinandens Ansigt, men det behøvedes ikke: paa Klangens i Stemmen kunde man høre, at det var Alvor.

»Hvorfor?«

»Af mange Grunde, men ogsaa fordi, dersom der ikke var det, saa var det, vi kalde Kjærlighed til Andre, en Forbandelse i Livet og ikke det Højeste.«

»Rigtig, rigtig,« nikkede Baumann. »Det var netop det, jeg vilde høre. Jeg saae min Kone for lidt siden, og den lille Pige, De veed ... fra dengang, vi havde det godt ... Jeg har seet dem mange Gange om Natten her i —« han viste med Haanden om i det Lumre Hummer — »men det var i Drømme, veed jeg godt. Men det var ikke i Drømme iaften. Det bliver iaften, Holm. Tak saa for alt Godt ... og ... hvis De kan, saa husk det, De nok veed, med Begravelsen.«

Holm nikkede og trykkede hans Haand; han flyttede sin Stol nærmere til Sengen.

»Nej, gaa nu ned og gaa iseng,« sagde Baumann. »De troer da ikke, jeg er bange?«

»Jeg bliver her lidt endnu.«

Baumann laa lidt. Saa sagde han: »Tænd Lampen, hvis De vil, og læs mig den Psalme, der er lagt Mærke ved i Bogen.«

Holm tændte og slog op. Det var en Duabspsalme. Han læste den. Den Syge saae paa de skaldede Vægge i det fattige Værelse. Kalken var revnet og falden ned paa mange Steder, de gamle Bjælker saaes tydeligt. Den lille Lampe lyste kun daarlig og kun i Nærheden af Sengen, alt Andet forsvandt i mørke Skygger. »De veed ikke, hvor vi havde megen Sol i den første Lejlighed,« sagde Baumann. »Jeg kan huske, den bedste Dag, jeg har haft, det var den Dag, den lille Pige blev døbt, hvor mange Gange jeg maatte flytte Vuggen i Stuen, hvor hun stod, Solen kom efter og op paa Lagenet og hen til hendes smaa Hænder, den ene Gang efter den anden. Veed De hvad, jeg kan huske, hvordan hun laa med dem og Korallerne, hun havde faaet, der laa paa Dynen, og at Kurvefletningen var itu i Kanten. — Aa, læs den igjen!«

Holm læste Psalmen.

»Det var Synd, vi solgte den Vugge, men vi solgte Alt. Det var en god lille Pige. Veed De, hvad hun sagde, da det var gaaet galt og vi skulde flytte ud af vort kjønne Hus og Pigerne græd, fordi de skulde bort, og vi vare saa bedrøvede? Hun sagde: Jeg bryder mig ikke om det, for jeg skal blive hos Jer ... men det blev hun ikke. Jo, jo, det var gode Dage. Nogle begynder med det Gode, Andre med det Onde. Nu er det forbi snart — Gud ske Lov!«